

Ancheta SPORTUL

De ce există un decalaj între rezultatele echipei naționale și valoarea formațiilor de club?

Ancheta SPORTUL continuă să suscite interesul specialiștilor din cadrul federației și cluburilor sportive. În ultimele zile am primit la redacție alte răspunsuri care conțin numeroase puncte de vedere interesante și sugestii de reținut pentru concluziile generale ale acestei dezbateri. Publicăm astăzi părerile altor trei tehnicieni ai fotbalului nostru.

DINCĂ SCHILERU, antrenor federal:

NU ESTE VORBA DE FLUCTUAȚII DE FORMĂ

Este foarte adevărat că, în momentul de față, dispunem de un nucleu de jucători cu o pregătire îmbunătățită, apropiată de nivelul cerințelor competițiilor internaționale (calificarea echipei noastre naționale este edificatoare în acest sens), dar dacă facem o investigație mai atentă, în spatele acestui eșalon, la cluburi, adică acolo unde trebuie să se plămădească viitoarele cadre pentru activitatea de perspectivă, SE CONSTATĂ EVIDENTE SLĂBICIUNI CARE DETERMINĂ DECALAJUL VALORIC EXISTENT ASTĂZI.

Printre altele:

1) Existența în cluburi a unui număr redus de jucători sub 21 de ani care să întrunească calitățile impuse astăzi de fotbalul modern și care să poată satisface, în viitor, sarcinile de performanță la nivelul reprezentativelor naționale;

2) Condițiile pregătirii superioare (în marea majoritate a cluburilor și asociațiilor cu secții de performanță) a jucătorilor tineri (care nu se ridică la nivelul cerințelor).

Se cunoaște faptul că *jocul actual impune fotbaliștilor tineri O ACUMULARE INTENSĂ — timp de 3—4 ani — PRIN ANTRENAMENTE, care trebuie să fie net superioare celor realizate cu jucătorii seniori. În pofida acestei cerințe, conducerile tehnice ale cluburilor și asociațiilor NU ADOPTĂ ORIENTAREA MODERNĂ A PREGĂTIRII INTENSIVE COMPLEXE A TINERILOR*, căci, *alegîndu-și această modalitate, ele socotesc că randamentul competitiv imediat al jucătorilor tineri ar avea de suferit.*

3) Menținerea în continuare a mentalității în virtutea căreia *se mai acordă încă în secțiile de fotbal de performanță încrederea totală, avantaje materiale și prioritate în alcătuirea formațiilor jucătorilor plafonați*, cu un profil moral-educativ alterat, *DĂUNĂTOR ATMOSFEREI FAVORABILE PENTRU CREȘTEREA UNEI GENERAȚII NOI DE JUCĂTORI.*

Acest lucru este generat și de existența unui regulament de transferări prea limitativ, care nu dă posibilitatea ca echipele de performanță să-și poată recruta elementele corespunzătoare. De aceea, constatăm astăzi că echipele noastre, în majoritatea lor, dacă nu chiar în totalitate, sînt construite după posibilități existente și nu după cerințele fotbalului modern.

Acestea sînt o parte din problemele pe care le întîlnim la majoritatea cluburilor și asociațiilor noastre și care determină permanente fluctuații, zicem noi „de formă", dar care, în fond, *nu reprezintă decît consecințele unor formații necorespunzător construite, în care improvizația trebuie să rezolve situația* (un exemplu: din lipsă de extreme la cluburi, se improvizează „aripi false", fapt care are repercusiuni și la lotul național etc.).

Există un decalaj între echipa națională și echipele de club? DIN CELE ARĂTATE MAI SUS REZULTĂ CĂ DA.

În momentul cînd vom reuși să avem mai mulți jucători de valoare, în cadrul echipelor noastre de club, pregătiți într-un climat de seriozitate și simț de răspundere, randamentul lor va folosi echipei noastre naționale, deoarece pregătirea în comun (așa cum s-a procedat la actualul lot național) a determinat omogenizări de cupluri funcționale (Hălmăgeanu — Dan; Dumitrache — Dobrin; Radu Nunweiller — Dinu) — materializînd rezultatele scontate.

C. CERNĂIANU, antrenor la PETROLUL:

DECALAJUL SE VA PIERDE, TREPTAT

Decalajul despre care vorbim este una din temele care mă frămîntă și pe mine.

Poate că prima explicație a acestui fenomen este aceea că, **în vreme ce echipa națională reprezintă un team omogen, construit în decurs de cîțiva ani, MAJORITATEA ECHIPELOR NOASTRE DE CLUB SE AFLĂ ÎN PREZENT ÎN STADIUL DE FORMARE SAU DE RECONSTRUCȚIE.**

Aș adăuga că **obiectivele echipei reprezentative „bat", de departe, pe cele ale echipelor de club, solicitînd afectiv (și... material) în mod diferit jucătorii echipei României și pe cei ai formațiilor de club.**

Nu știu dacă reprezint o notă discordantă în corul tehnicienilor români interesați de tema anchetei pe care o întreprinde ziarul SPORTUL, dar **eu cred că decalajul care ne preocupă este în curs de lichidare.**

Exemplul echipei Dinamo Bacău, o echipă de forță medie, orientată spre fotbalul complet, modern, îndrăzneț, îmi dă speranța că procesul de ridicare a echipelor de club la nivelul primei echipe a țării este viu, iar noi, antrenorii, îl putem face mai rapid...

ȘT. COVACI, antrenor la STEAUA:

LA FORMAȚIILE DE CLUB JUCĂTORII SE... MENAJEAZĂ!

Explicațiile decalajului dintre evoluția superioară a echipei reprezentative și evoluțiile neconvingătoare, oscilante, sau chiar slabe ale echipelor de club sînt mai multe și de natură diferită.

Este incontestabil faptul că **lotul reprezentativ a strîns ceea ce s-ar putea numi „crema fotbalistică" în materie de jucători.** Echipele de club, în schimb, sînt eterogene din punct de vedere valoric, **majoritatea dintre ele fiind „descoperite" la cel puțin un post, două.**

O aparentă curiozitate, pe care am avut ocazia s-o verific la toate cele trei mari „producătoare" de internaționali: **Dinamo, Rapid și Steaua.**

În echipa reprezentativă, „așii" celor trei echipe joacă foarte bine, UNEORI CHIAR EXCEPȚIONAL, în vreme ce la cluburile lor randamentul este inegal, sau CHIAR SCAZUT, acești jucători creînd, nu o dată, numeroase probleme antrenorilor și colegilor de echipă.

Explicațiile acestui fenomen? La echipa națională acești jucători **DAU TOTUL, în timp ce la formațiile de club se MAI MENAJEAZĂ...**

De ce?

Poate pentru că obiectivele echipei reprezentative sînt întotdeauna mai mărețe (campionate mondiale, olimpiade), **poate și pentru că stimulentul moral este întotdeauna mai activ atunci cînd joci pentru echipa României.**

Acestea ar fi, după părerea mea, cîteva din explicațiile decalajului pe care-l resimțim, în dublul său aspect, fericit și nefericit, noi, antrenorii de club.

Desene de Al. CLENCIU

CU OCHII SPRE RETUR ȘI CU GÎNDUL SPRE C. M.

Antrenamentele echipelor noastre în vederea returului campionatului sînt în plină desfășurare, în ciuda timpului care s-a înrăutățit. Ele sînt urmărite cu interes de suporteri, care „purică" mai ales loturile, în căutarea noutăților. Totuși, în principal, atenția lor este îndreptată tot spre... campionatul mondial, spre evoluția echipei reprezentative în Brazilia, în momentul de față.

INVITAȚII, INVITAȚII...

Inseram într-un număr trecut știrea că echipa noastră națională a fost invitată să-și facă pregătirile în mai multe țări. Cert este că, între timp, lista invitațiilor a crescut. Acum, echipa noastră este solicitată să susțină un meci de pregătire, în drum spre Mexic, la Lisabona, cu faimoasa Benfica. O altă invitație vine din Jamaica și, în fine, o a treia de la New York, de unde, de asemenea, ni se oferă o partidă amicală. Dincolo de aspectul propagandistic (echipa noastră a devenit apreciată și solicitată, ceea ce nu poate decît să bucure) se situează latura practică. Un meci cu Benfica sau cel de la New York, cu parteneri de valoare, ni se pare util, încadrat în planul general de pregătire.

*

Preocuparea federației în direcția urmăririi viitorilor noștri adversari în timpul preparativelor lor pentru Mexic ni se pare și justificată și extrem de necesară, chiar dacă englezii sau cehoslovacii vor mai face, pînă la turneul final, modificări — uneori esențiale — în lotul de jucători. În orice caz, însă, urmărindu-i la jocuri de pregătire sau amicale, observatorii federației pot trage concluzii prețioase în ce privește concepția lor de joc. Din acest punct de vedere, prezența antrenorilor Em. Vogl și N. Petrescu la meciurile echipei Cehoslovaciei de la Sevilla (18 februarie) și de la Nantes (24 februarie), precum și la jocul Belgia — Anglia (25 februarie) considerăm că va da roade.

*

În fine, problema acomodării la altitudine, problemă importantă, dar și cu ecouri contradictorii. În orice caz, nu-i de ignorat, trebuie să i se acorde importanța cuvenită. Ceea ce și face federația. Consultarea cu tehnicienii bulgari care au fost prezenți la turneul olimpic de fotbal din Mexic este binevenită. Ea poate fi, însă, lărgită cu concluziile pe această temă ale antrenorilor maghiari, care au însoțit echipa olimpică a Ungariei în Mexic, și chiar cu opinii mai recente ale conducătorilor și tehnicienilor unor cluburi iugoslave (St. roșie Belgrad, Partizan Belgrad, Dinamo Zagreb) care au întreprins de curînd sau se află în turnee în America Centrală și de Sud. Nici un izvor, care ne poate documenta cît mai bine, nu trebuie ignorat. Bineînțeles, alăturînd aceste concluzii celor ale antrenorilor români de diferite specialități care au însoțit loturile olimpice în 1968.

P. EFTIMIU

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele: . . . .

Adresa: . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CÎȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

BALONUL e ROTUND

JUCĂTORUL DE SUPER-CLASĂ

Intr-un comentariu anterior, pe care l-am intitulat „Evoluție ciclică în fotbalul mondial", arătam că apariția, în diferite perioade și țări, a unor „centre de forță" ca Uruguay, Brazilia, Italia, Anglia, R. F. a Germaniei, la epocile respective, corespunde ivirii simultane a unui număr de mari jucători de super-clasă.

Aș vrea acum să arăt ce înțeleg eu prin calitățile pe care le presupun jucătorului de superclasă.

Folosind cea mai sumară formulare, l-am încadra pe un astfel de jucător în patru parametri esențiali și inseparabili:

— un talent nativ excepțional;

— o ascuțită inteligență de joc;

— dorință arzătoare de realizare la cel mai înalt nivel, ca sportiv și ca om;

— pregătire asiduă, împletită cu mare pasiune pentru jocul de fotbal, plus capacitatea de a face foarte mari sacrificii de viață personală.

Un talent, oricît de extraordinar, nu poate trăi exclusiv din el însuși, nu se poate hrăni vreme îndelungată din propria sevă și fenomenul este același în orice domeniu de activitate creatoare, fotbalistul trebuind să învețe, să muncească și să lupte pentru autodepășire, ca și scriitorii, medicii, oamenii de artă și de știință în general, care se afirmă în cursul epocii lor. Superclasa presupune multă strădanie și asigură menținerea în timp a valorilor, nu doar o explozie de un sezon sau două. Marele jucător strălucește durabil pe cerul gloriei, nu are destin de cometă. Jucătorul de super-clasă nu admite plafonarea posibilităților sale, el are tendința neîntreruptei perfecționări. Pele și-a cucerit celebritatea la 17 ani, în curînd va avea treizeci și încă nu i se poate prevedea apusul. Ar fi, desigur, o naivitate să credem că reputația „celui mai bun jucător de fotbal al tuturor timpurilor", cum l-a numit presa sud-americană, s-ar datora doar calităților înnăscute ale micuțului negru din satul Tres Coraçoes. Ca el vor fi fost mulți în Brazilia și pe tot globul, însă jucătorul Pele, așa cum îl cunoaște lumea sportivă, este o sinteză a tuturor calităților pe care le-am enumerat.

Ignorînd aceste cerințe, marile talente nu rezistă mai mult de cîțiva ani, deci nu pot pătrunde în categoria jucătorilor de superclasă. Ar fi suficiente două exemple de la noi, Pîrcălab și Varga, care ar fi putut forma — poate — cea mai bună aripă dreaptă din Europa, dacă...

Cu 2—3 ori 7—10, chiar mai multe selecționări în echipa națională, jucătorul care tinde spre cea mai înaltă treaptă nu se va declara niciodată mulțumit. Emerich Vogl a îmbrăcat de 27 de ori tricoul național și ar fi putut să figureze oricînd într-o selecționată a Europei, ca și Bindea, Rudi Wetzer, de altfel, la epoca lor. Nu mai spun că Vogl, prin jocul său și calitățile sale cunoscute de centru half defensiv, s-ar fi încadrat perfect, la acea vreme, în rolul de stoper în orice echipă engleză din liga I. Vogl, după părerea mea, a întrunit cel mai bine calitățile jucătorului român de clasă excepțională și vreau să arăt de ce „Ciogli" avea ceea ce lipsește multor fotbaliști de talent, anume o putere de muncă extraordinară și modestia caracteristică marilor jucători. El mi i-a amintit întotdeauna foarte mult pe Alec James și David Jack, cei doi interi celebri ai Arsenalului din Londra, pe care i-am cunoscut. Aceștia nu căutau să epateze pe nimeni, deși erau cei mai mari înaintași ai Angliei. Ținuta lor exterioară era aceea a unor funcționari de bancă sau profesori de liceu în modestul cartier Highbury. Amabili, sobri, prietenoși, neavînd nimic ostentativ în aspectul sau în comportarea lor, nu ai fi zis niciodată că ai în față niște glorii ale stadioanelor cu 100 000 de spectatori. Despre prezența lor în baruri sau vreo predilecție spre viața mondenă nici vorbă. Vogl a fost la noi o super-valoare, adevăratul tip, în concepția mea, a marelui jucător care se înalță deasupra generației sale. În această înțelegere a lucrurilor, fotbalistul de super-clasă nu este, nu trebuie și nici nu poate fi o vedetă, un „star" sau cine știe ce „divă" a terenurilor de fotbal, ci sportivul care muncește fără răgaz, pînă la sudoare și suferință, ca să spargă plafonul mediocrității și să urce cît mai mult pe culmi, spre propria lui glorie și a poporului în mijlocul căruia s-a născut. Ca Vogl am mai avut și alți mari jucători, dar l-am ales pe el pentru caracterul reprezentativ al calităților sale.

L-am cunoscut de asemenea pe dr. Sarosi (e astăzi antrenor în Italia), care a fost cel mai mare jucător în perioada dintre cele două războaie mondiale. Căpitanul echipei Ferencvaros era aproape anonim pe stradă, excelînd în schimb pe stadion.

Marele jucător, jucătorul de super-clasă, este și o expresie a cavalerismului, luptă cu armele artei sale, ca Stanley Mathews, Di Stefano sau Apolzan al nostru, fără a cunoaște mari fluctuații de formă, egal cu el însuși, ani și ani la rînd, fidel propriei sale imagini și chipului pe care spectatorii vor să-l păstreze intact în inima lor.

Cred că ar fi greșit să se încerce o ierarhizare a jucătorilor de super-clasă, pentru că ei sînt atît de diferiți ca structură și personalitate, încît au prea puține elemente comune de comparație. De exemplu, care dintre noi ar putea să spună cine a fost mai bun portar, David sau Voinescu? Mărturisesc că, personal, n-aș putea să mă pronunț.

Jucătorul de super-clasă imprimă amprenta sa puternică în jocul echipei, nu joacă pentru gloria sa personală și pentru aplauzele tribunelor, ci își pune totalitatea calităților în serviciul succesului colectiv al formației sale.

Cea de a IX-a ediție a „Cupei Jules Rimet" nu va fi numai o competiție inter-țări, ci și — concomitent — întrecerea între actualii mari jucători de fotbal luați pe plan individual.

Dorim ca în clasamentul care va cuprinde numele răsunătoare ale anului mondial 1970 să figureze cel puțin un jucător român...

Petre STEINBACH

Partidele Progresul-Steaua se vor desfășura pe terenul Ghencea

După cum am fost informați de către conducerea clubului Progresul București, partidele amicale dintre echipele de tineret-rezerve și seniori Progresul—Steaua se vor desfășura astăzi pe terenul GHENCEA și nu pe stadionul Progresul cum s-a anunțat inițial. Cuplajul se va desfășura după următorul program: ora 13,30 Progresul—Steaua (tineret-rezerve); ora 15,30 Progresul—Steaua (seniori).

ȚĂRĂLUNGĂ A FOST SUSPENDAT DOI ANI

Ieri, în cadrul unei ședințe extraordinare a Biroului clubului Progresul București a fost discutată situația jucătorului Teodor Țărălungă, care și-a părăsit din nou echipa. După ce s-au arătat toate abaterile săvîrșite de acest fotbalist în ultimul an (lipsuri repetate — nemotivate — de la antrenamente și de la jocuri, viață imorală, goană după căpătuială) precum și faptul că este pentru a treia oară cînd încearcă să plece la alte echipe, neurmărind altceva decît obținerea unor avantaje materiale de pe urma fotbalului, ÎN UNANIMITATE, BIROUL CLUBULUI A HOTĂRÎT SUSPENDAREA LUI TEODOR ȚĂRĂLUNGĂ PE TIMP DE 2 ANI.

Hotărîrea a fost înaintată F.R.F. pentru ratificare.

AL DOILEA TRIUMF, MAI PUȚIN SPECTACULOS, AL BRAZILIEI

● Chile — o alegere pripită, menită să pedepsească... Argentina! ● Don H. H., modest ca întotdeauna... ● Spania și Italia — marii „fanfaroni" ai campionatelor ● O nouă stea pe firmamentul fotbalului: Amarildo ● Și totuși, Schroiff rămîne cel mai mare portar al ediției chiliene...

Conform hotărîrii luată de Congresul F.I.F.A., la 10 iunie 1956, la Lisabona, cea de a VII-a ediție a „Cupei mondiale" s-a desfășurat între 30 mai și 17 iunie 1962, în Chile. A fost congresul acela din 1956 un congres „cu cîntece", și a fost decizia aceea — care i-a preferat pe chilieni argentinienilor — atît de stupefiantă și, se pare, atît de neinspirată, încît merită să zăbovim, în două vorbe, asupra lor.

La Lisabona s-au lansat două candidaturi: Argentina și Chile, și toată lumea părea de acord în a-i desemna pe argentinieni drept gazde ale turneului final care urma să se desfășoare șase ani mai tîrziu. Pledau pentru această alegere „cota" ridicată a fotbalului din această țară (finalistă a C.M. din 1930, posesoarea unor puternice echipe de club), excelenta lui bază materială (numai la Buenos Aires există cinci stadioane însumînd 400 000 de locuri!), excepționala popularitate a fotbalului în rîndul celor 20 milioane de „argentinos", în sfîrșit, potențe organizatorice deosebite.

Cu toate acestea a fost preferată — surprinzător — țărișoara aceea modestă care este Chile, și, se pare, că alegerea a avut mai mult darul să pedepsească Argentina, pentru forfait-urile ei de la edițiile mondiale din 1938, 1950 și 1954.

Ediția a VII-a a cunoscut un record încă... înainte de start: cel al participărilor. S-au înscris inițial 54 de țări, dintre care trei — România, R.A.U. și Sudan — au renunțat apoi la prezență, chiar înaintea abordării partidelor preliminarii.

În sfîrșit, la 18 ianuarie 1962, în sala de recepții a marelui hotel „Carrera" din Santiago de Chile s-a procedat la tradiționala tragere la sorți, făcută după principii sui-generis: capete de serii — „bile albe" — au fost considerate echipele sud-americane (Uruguay, Brazilia, Chile și Argentina), s-au extras apoi cele patru „bile negre", reprezentînd pe cele mai „neajutorate" echipe ale turneului (Columbia, Elveția, Bulgaria și Mexic), pentru ca, în sfîrșit, să fie repartizate „bilele roșii", marca echipelor europene socotite candidate la trofeu.

Așadar, lăsînd de o parte cele două mari absente ale ediției chiliene — Suedia și Franța, medaliile de argint și, respectiv, de bronz ale C.M. din 1958 !? — organizatorii au trecut la împărțirea în grupe: Uruguay, Columbia, U.R.S.S., Iugoslavia, — la Arica; Chile, Elveția, Italia, R.F.G. — la Santiago; Brazilia, Mexic, Spania, Cehoslovacia — la Vina del Mar; Argentina, Bulgaria, Anglia, Ungaria — la Rancagua.

Totul era gata, „mondialele" puteau începe!

Chiar dacă Brazilia venea în Chile aureolată de izbînda din Suedia, mulți erau specialiștii care n-o considerau principala favorită, argumentele acestora fiind, pe de o parte, îmbătrînirea echipei lui Moreira — Vava, Didi, Zagalo, Djalma Santos trecuseră de 30 de ani — și, pe de alta, dorința de răzbunare a bătrînei Europe, care trecea Oceanul cu mai multe echipe de mare valoare.

Acestea erau, înainte de toate, Spania — un fel de „mozaic" de mare clasă, în care alături de celebrele nume ale ibericilor Gento, Adelardo sau Peiro figurau cele ale paraguayanului Martinez, ungurului Puskas, uruguayanului Santamaria, argentinianului Di Stefano —, și Italia, de asemenea, o echipă impestrițată de jucători „oriundi", ca argentinienii Sivori și Maschio sau brazilienii Altafini și Sormani.

Ei bine, ambele echipe ajunse în Chile cu mare tam-tam, [illegible] laudativă [illegible] de declarațiile cele mai sforăitoare (Helenio Herrera, pe atunci managerul echipei Spaniei, avea să declare după meciul cu Mexic, cîștigat, providențial, printr-un gol marcat în ultimele secunde, că formația sa „este cea mai bună din întreg campionatul, joacă cel mai bun fotbal din lume") aveau să sufere eșecul cel mai rușinos, fiind eliminate încă din grupă!

S-a dovedit din nou — dacă mai era nevoie? — că 11 nume mari nu alcătuiesc întotdeauna o echipă...

În general, grupele n-au cunoscut surprize, „sacrificatele" tragerii la sorți (echipele cotate drept cele mai slabe) ocupîndu-și, cuminți, ultimele locuri (Columbia, Bulgaria, Elveția), cu o singură excepție, Mexicul, clasat înaintea Spaniei.

Dar nu numai Spania și Italia aveau să plătească pe terenurile din Chile „prețul" marilor defecte ale fotbalului lor, colorat și spectaculos, dar dezordonat, supus temperamentului jucătorilor. Aveau să o mai facă și două reprezentante ale Americii de Sud, Uruguay, eliminată de Iugoslavia (1—3), după un meci în care coechipierilor lui Rocha nu le-a rămas decît satisfacția... de a fi deschis scorul (Cabrera, min. 20), și Argentina, expurgată de Anglia, la golaveraj.

Iată cum caracterizează jocul acestor două echipe un martor ocular, antrenorul Constantin Teașcă, în cartea „Fotbal la poalele Cordilierilor": „Uruguay și Argentina, considerate reprezentante de frunte ale fotbalului sud-american, au arătat în Chile că pentru ele fotbalul s-a oprit la anul 1930, cînd ambele au cunoscut o mare strălucire, cucerind primele două locuri... În Chile, ambele au mizat numai pe tehnica individuală de artificiu și pe realizările anumitor jucători (așa cum făcuseră și în 1930...)".

Dintre toți jucătorii prezenți în Chile, campionatele vor impune, cu hotărîre, două nume, cele ale brazilianului Amarildo și cehoslovacului Masopoust.

Dacă ultimul a reprezentat, la o manieră constantă, un nume de mare popularitate în soccerul mondial, atunci pentru brazilianul Amarildo Chile a reprezentat, într-adevăr, acea mare și unică ocazie, în viața unui fotbalist.

Introdus în echipă abia în meciul cu Spania, în locul marelui Pelé, accidentat, firavul atacant de la Botafogo (1,70 m, 64 kg), a depășit cu greu „complexul perlei negre", comițînd o suită de greșeli care i-au făcut pe antrenori să regrete soluția introducerii lui; după cîteva minute din repriza secundă, însă, Amarildo și-a revenit senzațional, marcînd cele două goluri, salvatoare, care au răsturnat rezultatul, calificînd Brazilia în „sferturi".

Într-un sfert de oră, Amarildo Tavares da Silveira a făcut să se uite numele nefericitului Pelé, cîștigîndu-și o celebritate fotbalistică pentru care mulți au trudit ani și ani... Asta a însemnat multă glorie, mulți bani și un transfer spectaculos în Europa, la A.C. Milan, unde, chiar dacă n-a mai avut strălucirea aceea unică de pe stadionul din Vina del Mar, a rămas „omul care a calificat Brazilia"...

În sfîrșit, la 17 iunie 1962, a avut loc, pe „Estadio Nacional", ultimul act al mondialelor: finala.

Deși începută într-o atmosferă mai degrabă indiferentă — cei aproape 80 000 de chilieni își epuizaseră aplauzele în ajun, cînd echipa lor ocupase, surprinzător, treapta a III-a a podiumului de premiere, întrecînd Iugoslavia, cu 1—0 — finala a constituit un veritabil festival fotbalistic, la capătul unei competiții care, recunosc martorii oculari, n-a strălucit prin imaginație și culoare.

Surprinzător, cehoslovacii au deschis scorul în min. 15, lăsînd pentru o clipă impresia că outsiderii pot juca la fel de bine și rolul de... favoriți. Dar, din nefericire pentru ei, jocul bun al adversarilor a găsit un aliat de preț în persoana portarului Schroiff, pînă atunci imbatabil, socotit, alături de mexicanul Carbajal, un adevărat erou al campionatelor.

Schroiff va greși elementar la toate cele trei goluri pe care le vor înscrie, în ordine, Amarildo, Zito și Vava, ceea ce nu scădea nici din popularitatea lui — Schroiff a fost desemnat de către ziariști, în unanimitate, drept cel mai bun portar al campionatului — nici din meritele brazilienilor. Deși izbînda acestora n-a mai avut splendoarea de pe gazoanele din Suedia, brazilienii au demonstrat încă o dată că reprezintă o echipă în adevăratul înțeles al cuvîntului, în cadrul căreia tehnicieni de mare rafinament, ca Garincha, Vava, Didi, Zito sau Mauro, își supun, cu conștiinciozitate, cunoștințele și temperamentele interesului echipei.

Chiar dacă pentru echipa Braziliei 1962 nu va mai curge atîta cerneală cît pentru cea din 1958, ea s-a dovedit în Chile imbatabilă, făcînd mari promisiuni de a cuceri, definitiv „Zeița"...

Dar să nu ne grăbim...

Desene de MATTY

(va urma)